

KOMUNIKAT PRASOWY nr 97/25

Luksemburg, 1 sierpnia 2025 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-665/23 | Veracash

Usługi płatnicze: użytkownik karty płatniczej jest pozbawiony prawa do uzyskania zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja płatnicza, o której się dowiedział, jeżeli umyślnie lub w sposób rażąco niedbały zwleka z powiadomieniem o niej swojego dostawcy

Jest tak nawet w przypadku powiadomienia przez niego instytucji płatniczej o tej transakcji w ciągu 13 miesięcy od daty obciążenia rachunku

Pewien konsument posiadał rachunek depozytowy w złocie w spółce Veracash SAS. W marcu 2017 r. spółka ta wysłała mu nową kartę do wypłat i dokonywania płatności. W okresie od marca do maja 2017 r. z rachunku tego dokonywano codziennych wypłat. Ów konsument utrzymywał jednak, że nigdy nie otrzymał tej karty płatniczej i że nie autoryzował tych wypłat.

Jego żądanie zwrotu zostało oddalone przez tribunal de grande instance d'Évry (sąd wielkiej instancji w Évry, Francja), a następnie przez cour d'appel de Paris (sąd apelacyjny w Paryżu, Francja), ze względu na to, że o spornych wypłatach spółki Veracash nie powiadomiono „bez zbędnej zwłoki”, jak tego wymaga code monétaire et financier (kodeks monetarny i finansowy), który transponuje dyrektywę w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego¹, lecz dopiero w maju 2017 r., czyli prawie dwa miesiące po dokonaniu pierwszej kwestionowanej wypłaty. Zgłoszenia tego dokonano jednak w przewidzianym w przepisach maksymalnym terminie 13 miesięcy².

Wspomniany konsument wniósł skargę kasacyjną.

To w tym kontekście Cour de cassation (sąd kasacyjny, Francja) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości. Sąd ten zmierza do ustalenia, czy rozpatrywaną dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że pozwala ona na pozbawienie płatnika prawa do zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja, w przypadku zbyt późnego powiadomienia, nawet jeżeli dokonano go w terminie 13 miesięcy. Ponadto sąd ten zastanawia się, na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy pozbawienie płatnika tego prawa wymaga rażącego niedbalstwa lub zachowania umyślnego z jego strony i czy dotyczy ono wszystkich nieautoryzowanych transakcji, czy tylko tych, których można było uniknąć.

Po pierwsze, Trybunał odpowiedział, że **użytkownik usług płatniczych jest co do zasady pozbawiony prawa do uzyskania zwrotu, jeżeli nie powiadomił bez zbędnej zwłoki** swojego dostawcy usług płatniczych o tym, że stwierdził nieautoryzowaną transakcję płatniczą, **nawet w przypadku gdy powiadomił go o niej w ciągu 13 miesięcy** od daty obciążenia rachunku.

Trybunał wyjaśnił, że obowiązek zgłoszenia „jak najszybciej” ma charakter autonomiczny i różni się od obowiązku powiadomienia w terminie 13 miesięcy od daty obciążenia rachunku w związku z nieautoryzowaną transakcją płatniczą. Obiektywny termin 13 miesięcy, ze względu na sam swój charakter, nie powoduje, że na znaczeniu traci subiektywny termin powiadomienia „bez zbędnej zwłoki”. Trybunał uznał w tym względzie, że samo dochowanie terminu 13 miesięcy, jako jedyne kryterium, mogłoby zagrozić prewencyjnemu celowi, jakiemu służy obowiązek

zgłoszenia nieautoryzowanej transakcji „bez zbędnej zwłoki”, gdy transakcja ta została stwierdzona. Ponadto uznanie, że użytkownik usług płatniczych, który wiedział o nieautoryzowanej transakcji, lecz który zwlekał z powiadomieniem o niej swojego dostawcy usług płatniczych, ma prawo uzyskać jej korektę, zagrażałoby pewności prawa oraz dokonaniem przez prawodawcę Unii przy przyjmowaniu dyrektywy w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego wyważeniu interesów, odpowiednio, użytkownika usług płatniczych i jego dostawcy usług płatniczych.

Po drugie, Trybunał wyjaśnił jednak, że **gdy w grę wchodzi instrument płatniczy**, taki jak karta bankowa, który został utracony, skradziony, przywłaszczony lub użyty w sposób nieuprawniony, **płatnik jest** co do zasady, **i z wyjątkiem sytuacji, w której działał on w nieuczciwych zamiarach, pozbawiony prawa do uzyskania zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja, tylko wtedy, gdy zwlekał z powiadomieniem o niej umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa**, polegającego na kwalifikowanym naruszeniu obowiązku staranności.

Trybunał przypomniał, że ciężar dowodu spoczywa na dostawcy usług płatniczych, który musi udowodnić, że transakcja została uwierzytelniona, odpowiednio zapisana i ujęta w księgach. Wyjaśnił, że pozwala to na zachowanie skuteczności (effet utile) rozpatrywanej dyrektywy, ponieważ przewiduje ona, że po dokonaniu zgłoszenia płatnik nie ponosi żadnych konsekwencji finansowych będących skutkiem posłużenia się utraconym, skradzionym lub przywłaszczonym instrumentem płatniczym. Płatnik nie ma zatem interesu w opóźnianiu powiadomienia, które ma obowiązek dokonać.

Po trzecie, Trybunał odpowiedział, że w przypadku gdy doszło do **szeregu następujących po sobie nieautoryzowanych transakcji płatniczych**, dokonanych za pomocą tego samego instrumentu płatniczego, który został utracony, skradziony, przywłaszczony lub użyty w sposób nieuprawniony, **płatnik jest** co do zasady **pozbawiony prawa do uzyskania zwrotu jedynie w zakresie strat będących wynikiem transakcji, w przypadku których celowo lub w sposób rażąco niedbały zwlekał z powiadomieniem**. Uznał, że przepis dotyczący odpowiedzialności płatnika za nieautoryzowane transakcje płatnicze ma charakter odstępstwa, w związku z czym należy go interpretować ściśle. Wreszcie Trybunał zauważył, że wymóg związku przyczynowego między zachowaniem płatnika a stratami, których zwrotu nie może on uzyskać, jest zgodny z wyważeniem interesów, odpowiednio, użytkowników usług płatniczych i dostawców usług płatniczych.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ [Dyrektywa 2007/64/WE](#) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE.

² Artykuł 58 rozpatrywanej dyrektywy stanowi, że „[u]żytkownik usług płatniczych uzyskuje korektę od dostawcy usług płatniczych wyłącznie, jeżeli bez zbędnej zwłoki powiadomi swojego dostawcę usług płatniczych w chwili stwierdzenia wszelkich nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych

transakcji płatniczych uprawniających do zgłoszenia roszczeń [...] i nie później niż w ciągu 13 miesięcy od daty obciążenia rachunku [...].